

РЕШЕНИЕ

№ 386

гр. София, 26.10.2023 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на осемнадесети септември две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:	БИСЕР ТРОЯНОВ
ЧЛЕНОВЕ:	ПЕТЯ КОЛЕВА
	ДИМИТРИНА АНГЕЛОВА

при секретаря Илияна Рангелова и в присъствието на прокурора Николай Любенов като изслуша докладваното от съдия Колева к.н.д. № 306/2023 г. по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е по реда на чл. 346, т. 1 от НПК.

Образувано е по жалба на подс. И. Г. М. чрез защитника му а. П. срещу присъда № 20 от 29.11.2022 г. на Софийски апелативен съд, постановена по ВНОХД № 611/2022 г.

В жалбата са наведени всички касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК. Изложени са твърдения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразили се в превратна интерпретация на доказателствената съвкупност, в подценяване на едни и надценяване на други доказателствени материали, в необсъждане на писмените доказателства. Смята, че е бил нарушен и материалният закон, т. к. по делото не било ясно кои са разпоредбите, които подсъдимият е бил длъжен, но не е изпълнил. Претендира и явна несправедливост на наложеното наказание въпреки определянето му при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Затова иска отмяна на съдебния акт и оправдаване на подсъдимия по обвинението по чл. 282, ал. 1 от НК.

В допълнението към жалбата са развити аргументи, че подс. М. е привлечен като обвиняем за нарушение и неизпълнение на инструкция № 81213-464/26.08.2014 г. и Заповед № 5163-5914/19.08.2015 г., а въззивният съд е разгледал действията му през призмата на чл. 81, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР и чл. 83, ал. 1 ЗМВР. Смята, че по делото не е доказана специалната цел нито от действията на подсъдимия да са настъпили значителни вредни последици, изразили се в разколебаване авторитета и доброто име на МВР. Липсвали убедителни аргументи в съображенията на апелативния съд за наличие на две престъпления в реална съвкупност – по чл. 301 НК и по чл. 282 НК. Акцентираща на факта, че чл. 35, ал. 1, т. 2 от Инструкция № 81213-929/02.12.2014 г. информационната карта за дейността на наряда и доклада за проверяваните лица и превозните средства се изготвя от старшия на наряда, който е свид. П. П., като е пренебрегната длъжностната характеристика за изпълняваната длъжност от подсъдимия, както и че той не е бил запознат със Заповед № 5163-5914/19.08.2015 г. Превратно бил тълкуван отговорът от СДВР относно правомощията на полицейските служители при осъществяване

охрана на обществения ред и движение по пътищата, като не бил взет предвид факта, че подсъдимият преминал курс за работа и прилагане на ЗДвП четири години след деянието. Накрая сочи, че подс. М. бил наказан дисциплинарно и това обстоятелство не било взето предвид от апелативния съд.

В съдебно заседание адв. П. поддържа жалбата и допълнението към нея. Твърди извършен превратен анализ на показанията на свид. М. и свид. П., както и на обясненията на подс. М.. Смята, че обвинението не е доказано по несъмнен начин. Претендира нарушение и на материалния закон. Моли за признаване на подзащитния ѝ за невиновен по повдигнатото му обвинение. Счита, че е налице нарушение и на чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК като не било взето предвид чистото съдебно минало на подсъдимия, дългогодишната му служба в МВР, многократните му награждавания по повод изпълнение на служебните задължения, както и това, че от твърдяната дата на инкриминираното деяние до настоящия момент не е извършил никакви нарушения.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура намира жалбата за неоснователна. Твърди, че въззивният съд не е допуснал сочените нарушения на процесуалния и материалния закони. Намира наложеното на подсъдимия наказание за справедливо. Излага аргументи, че всеки полицейски орган, който е извършил проверка, е длъжен да състави протокол по предвидения образец, а не само старшият на наряда. Смята за неоснователни възраженията, че подс. М. не е нарушил служебните си задължения по причина, че отговорен да изготви информационна карта и доклад към нея, съгласно чл. 35, ал. 1, т. 2 от Инструкцията за патрулно-постовата дейност, е старшият на наряда. Счита, че се смесват различни нормативни актове, правомощия и задължения по съставянето на различни официални документи. Задължението по чл. 6 от Инструкцията за реда и условията за извършване на проверки по чл. 81 и чл. 83 ЗМВР е за всеки полицейски орган, който следва да изготви протокол по образец на мястото на проверката, като екземпляр от същия се предоставя на лицето. Задължението по чл. 35, ал. 1, т. 2 от Инструкцията за патрулно-постовата дейност е на старшият на наряда след приключване на смяната да отчете резултатите от работата на наряда, като за целта се изготвя информационна карта и доклад по образец. ЗМВР и Инструкцията за реда и условията за извършване на проверки по чл. 81 и чл. 83 ЗМВР са нормативни актове и подсъдимият не може да се позовава на това, че не е изрично запознат с тях, т.к. познаването им е част от длъжностната му характеристика.

Прокурорът твърди, че от показанията на свид. М. се установява поисканата от подсъдимия неправомерна облага /почерпка/, което е довело до уронване престижа на МВР. С действията си подсъдимият е осъществил престъплението по чл. 282, ал. 1 НК и по този закон е осъден.

Наложеното наказание намира за справедливо, т. к. е определено при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства и няма основание за допълнителна корекция.

Затова пледира присъдата на Софийския апелативен съд да бъде оставена в сила.

Подс. М. моли да бъде оправдан.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

Производството пред Върховния касационен съд е второ по ред.

С присъда № 260055, постановена по НОХД № 1245/2020 г., Софийският градски съд е признал подс. И. Г. М. за невиновен по обвинение по чл. 282, ал. 1

НК и го е оправдал по повдигнатото обвинение – неизпълнение на служебни задължения по чл. 82, ал. 1 вр. чл. 81 ЗМВР; по чл. 6, ал. 1 Инструкция № 8121з-464/26.08.2014 г. за реда за извършване на проверки по чл. 81, ал. 1 и ал. 2 и чл. 83, ал. 1 ЗМВР на министъра на вътрешните работи и по чл. 9 от Заповед № 513з-5914/19.08.2015 г. на Директора на СДВР.

С присъда № 15 от 11.06.2021 г. на Софийския апелативен съд, постановена по ВНОХД № 463/2021 г., подс. И. Г. М. е признат за виновен и осъден за престъпление по чл. 282, ал. 1 НК на една година лишаване от свобода и е лишен от право да заема държавна длъжност в структурите на МВР за период от три години – за неизпълнение на служебни задължения по чл. 82, ал. 1 вр. чл. 81 ЗМВР и по чл. 6, ал. 1 Инструкция № 8121з-464/26.08.2014 г. за реда за извършване на проверки по чл. 81, ал. 1 и ал. 2 и чл. 83, ал. 1 ЗМВР на министъра на вътрешните работи.

На основание чл. 66, ал. 1 НК изтърпяването на така наложеното наказание лишаване от свобода е отложено с изпитателен срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата.

Със същата присъда подсъдимият е частично оправдан за това да не е изпълнил служебните си задължения, произтичащи от чл. 9 от Заповед № 513з-5914/19.08.2015 г. на Директора на СДВР, както и престъплението по чл. 282 НК да е извършено по повод нарушение на обществения ред от свид. А. М..

С решение № 75 от 13.06.2022 г. по н. д. № 144/2022 г. Върховният касационен съд е отменил въззивна присъда № 15 от 11.06.2021 г., постановена по ВНОХД № 463/2021 г. по описа на Софийския апелативен съд, и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

С присъда № 20 от 29.11.2022 г., постановена по ВНОХД № 611/2022 г. по описа на апелативен съд – София, присъдата на СГС, постановена по НОХД № 1245/2020 г., била отменена и подс. И. М. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 282, ал. 1 НК за неизпълнение на служебни задължения по чл. 82, ал. 1 вр. чл. 81 ЗМВР и по чл. 6, ал. 1 от Инструкция № 8121з-464/26.08.2014 г. за реда за извършване на проверки по чл. 81, ал. 1 и ал. 2 и чл. 83, ал. 1 ЗМВР на министъра на вътрешните работи и осъден на една година лишаване от свобода, отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК с изпитателен срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата.

На основание чл. 37, ал. 1, т. 6 НК подсъдимият е лишен от право да заема държавна длъжност в структурите на МВР за период от три години.

С цитираната присъда подс. И. М. е признат за невиновен да е осъществил описаното престъпление – да не е изпълнил задължение по чл. 9 от Заповед № 513з-5914/19.08.2015 г. на Директора на СДВР – да изготви докладна записка за констатирано нарушение по ЗДвП, както и да е извършил престъплението по чл. 282 НК във връзка с извършено от свид. А. М. нарушение на обществения ред.

Следва да се посочи, че в тази част присъдата на САС е влязла в сила по причина, че не е атакувана от прокурор при апелативна прокуратура – София чрез съответен протест.

Касационната жалба е основателна макар и не по всички изложени в нея съображения.

Първо следва да бъде обсъден доводът за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразило се в подценяване на едни за сметка на други доказателствени материали по делото и за необсъждане на писмените доказателствени източници – Инструкция за патрулно – постова дейност. Настоящият състав на съда не може да се съгласи с този довод на защитата, доколкото Софийският апелативен съд е обсъдил коректно и детайлно относимите

към обвинението доказателствени материали, и им е направил анализ, като отделен е въпросът за тяхната правна интерпретация.

На довода на защитата, че били надценени кредитираните показания на свид. М., а тези на свид. П. и обясненията на подсъдимия били подценени от въззивния съд следва да се отговори, че обстоятелството, че решаващият орган се е отнесъл с доверие или недоверие към един или друг доказателствен източник, не означава, че той не е взет предвид или е игнориран. Суверенно право на съда по фактите е да кредитира с доверие или да отхвърли като недостоверни доказателствата по делото, стига да изложи съображения за това. Кои доказателствени източници ще се ползват с доверието на решаващия съд е в неговите правомощия, а не в тези на Върховния касационен съд, защото при второ редовно гледане на делото, настоящата инстанция е съд по правото.

От мотивите към решението на апелативния съд, предмет на настоящата проверка, ясно личи, че всички доказателствени материали са били подложени на внимателно и задълбочено обсъждане от съдебния състав. Показанията на свид. П. и свид. М. са били коректно обсъдени, съотнесени по между си и в логическата им зависимост с останалите доказателствени източници – обяснения на подсъдимия и писмените доказателствени средства. В тази връзка несподеляеми са доводите за подценяване на показанията свид. П. и надценяване на показанията на свид. М., поради поведението на втория преди и по време на спирането му за проверка от подсъдимия и свид. П., и негова заинтересованост да навреди на спрелите го за проверка полицейски служители. Не се установява представената от свид. М. информация от значение за делото да е била интерпретирана превратно, защото тя намира опора в останалите доказателствени материали, намирайки се в т. 1, л. 54, 62, 63, 64, 67, 83, 85, 90, 116, 118 от ДП, протокол за разпознаване, л. 37 от СД. Въззивният състав е споделил направената от СГС доказателствена оценка за правдивост на показанията на свид. М., като е счел, че те съдържат информация за поведението на подс. М. след спирането на първия за проверка и преди освобождаването на свидетеля и е приел, че показанията му са достоверни и по причина на коректно признатия от него факт по извършване на нарушение на ЗДвП, станало причина за спирането му от полицейския патрул, както и установеното друго нарушение от М. – това на Кодекса на застраховането.

При извършения доказателствен анализ на показанията на свид. П. и обясненията на подс. М. контролираният съд е заключил, че те имат защитен характер и съществено противоречат на останалия събран доказателствен материал, оценен като достоверен. Тъкмо затова за тези доказателствени източници е прието, че са със съдържание, насочено към оневиняване на подсъдимия, и по тези съображения съдът не ги е ценил като достоверни в цялост, а само в онези части, в които се подкрепят от другите събрани данни.

Отново следва да се припомни, че право на съда по фактите, какъвто се явява апелативният съд, е да кредитира с доверие едни и да приеме за недостоверни други доказателствени източници, щом е подкрепил изводите си със съответни доводи, както в настоящия случай. Важното е, че никой източник на информация от значение за процеса не е оставен без внимание, но оценката на доказателствата и доказателствените средства е суверенна дейност на инстанциите по фактите.

Писмените материали, сред които длъжностна характеристика на подсъдимия и Инструкция за патрулно - постовата дейност, за които защитата сочи, че са били пренебрегнати от въззивната инстанция, не са били подценени от нея. Добре е видно от обвинителния акт, който определя предмета на доказване, че въпросната Инструкция № 8121з-929/02.12.2014 г. не е била инкриминирана от прокурора като нарушена от подсъдимия и следователно е неотнормирана към

обвинението, и стои извън предмета на доказване по делото. Същата е била приобщена към материалите от проверявания съд по силата на задължителните указания, дадени от ВКС при първото разглеждане на делото.

На второ място, вярно е, че чл. 35, ал. 1, т. 2 от Инструкция № 8121з-929/02.12.2014 г. повелява, че информационната карта за дейността на наряда и доклада за проверяваните лица и превозните средства се изготвя от старшия на наряда, съставен от двама или повече служители, какъвто е настоящият случай. Съвсем друг е въпросът, който бе обсъждан и по-горе, че държавното обвинение не е инкриминирало коментираната Инструкция. Наблюдава се смесване на различни нормативни актове, правомощия и задължения по съставянето на различни официални документи, с цел извличане на аргументи за оневиняване на привлеченото към наказателна отговорност лице.

От друга страна, не е игнорирана от апелативния съд длъжностната характеристика на подс. М.. Тя установява служебното му качество и задължението му да познава нормативните актове, свързани с работата му като полицейски служител.

Не отговаря на данните по делото твърдението, че съдът не е съобразил обстоятелството, че подсъдимият не е бил запознат със Заповед № 516з-5914/19.08.2015 г. Точно обратното. Още първостепенният съд е констатирал този факт – л. 8 и л. 9 от мотивите към присъда по НОХД № 1245/2020 г. СГС, като това е било основанието да счете, че не е установено от обективна и субективна страна неизпълнение на служебните задължения от подсъдимия по чл. 9 от Заповед № 513з-5914/19.08.2015 г. на Директора на СДВР.

Констатация в аналогичен смисъл се съдържа и в мотивите на апелативния съд, изготвени към проверяваната от този съд присъда по ВНОХД № 611/2022 г. САС – л. 10, л. 11 и л. 16. По причина на изцяло отменената първа въззивна присъда на апелативния съд от ВКС вторият състав на САС се е произнесъл с изричен диспозитв по обвинението за осъществено неизпълнение на служебните задължения от подсъдимия по чл. 9 от Заповед № 513з-5914/19.08.2015 г. на Директора на СДВР.

Дистанцирано от материалите по делото е и оплакването, че неправилно проверяваният съд е разгледал действията на подс. М. през призмата на чл. 81, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР и чл. 83, ал. 1 ЗМВР, т. к. очертаните в тях хипотези се отнасяли до проверка на помещение без съгласието на проверяваните лица, проверка на личните им вещи, а подс. М. бил привлечен в качеството на обвиняем и предаден на съд за нарушение и неизпълнение на Инструкция № 8121з-464/26.08.2014 г. и Заповед № 516з-5914/19.08.2015 г.

Видно е от редакцията на чл. 81 ЗМВР, че полицейските органи могат да извършват проверки освен на вещи на лица и на превозни средства, кораби, въздухоплавателни средства, контейнери, а чл. 83 от същия нормативен акт предоставя такова правомощие и по отношение на помещения независимо от съгласието на собственика и присъствието на обитателя му. Относно съдържанието на чл. 81, ал. 1 и чл. 83 ЗМВР е вярно твърдението на защитата, че третира проверки на лични вещи и помещения.

Следва да се посочи, че на база на цитираните законови текстове – чл. 81, ал. 1 и ал. 2 и чл. 83, ал. 1 ЗМВР е издадена и Инструкция № 8121з-464/26.08.2014 г., която полицейските служители да следват при извършване на служебните си действия. Инструкцията просто детайлизира действията на полицейските органи при осъществяване на проверки по чл. 81, ал. 1 и ал. 2 и чл. 83, ал. 1 ЗМВР. Доколкото на подсъдимия е предявено и повдигнато обвинение за неизпълнение на разпоредбите на чл. 81, ал. 2 и чл. 82 ЗМВР, която задължава полицейския орган да

състави протокол за извършената проверка, абсолютно правилно съдът е разгледал обвиненията, повдигнати от прокуратурата на подсъдимия през призмата на инкриминираните законови и подзаконови разпоредби.

Относно посочената от защитата Заповед на Директора на СДВР № 5163-5914/19.08.2015 г. вече бяха изложени съображения по-горе. Тя не е била връчена надлежно на подсъдимия, поради което той е бил оправдан от СГС по обвинението да не е изпълнил задълженията си по нея още при разглеждането на делото от първостепенния съд, като оправдаването в тази част е било преповторено и от двата въззивни съдебни състава, проверявали първоинстанционния съдебен акт.

Затова може да се посочи, че прочитът на материалите по делото води до категоричен извод, че атакуваният съдебен акт е постановен при спазване на разпоредбите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 от НПК.

Въпреки изрядната процесуална дейност на проверявания съд, той е достигнал до погрешни правни изводи относно съставомерността на деянието на подс. М. по възведеното му обвинение.

Няма съмнение, че показанията на свид. М. установяват поисканата от подсъдимия неправомерна облага под формата на почерпка, което е довело до уронване престижа на МВР.

Безспорно, по-натам е, че подсъдимият на инкриминираната дата е изпълнявал функциите на полицейски орган, като е бил част от наряд заедно със свид. П., както и че ЗМВР и Инструкцията за реда и условията за извършване на проверки по чл. 81 и чл. 83 ЗМВР са нормативни актове и познаването им е част от длъжностната характеристика на подсъдимия.

Няма спор и че привлеченото към наказателна отговорност лице, тъкмо в качеството си на полицейски орган, не е изпълнило служебните си задължения по чл. 82, ал. 1 вр. чл. 81, ал. 2 ЗМВР и по чл. 6, ал. 1 Инструкция № 81213-464/26.08.2014 г. за реда за извършване на проверки по чл. 81, ал. 1 и ал. 2 и чл. 83, ал. 1 ЗМВР на министъра на вътрешните работи, като не е съставило протокол за извършена проверка на свид. А. М. в качеството му на водач на МПС, в който да отрази констатираните от него нарушения на ЗДвП и КЗ.

Наред с това, тъкмо в чл. 5 на цитираната Инструкция № 81213-464/26.08.2014 г. е описано правомощието на полицейските органи да осъществяват проверка на моторно превозно средство, кораб, въздухоплавателно средство, контейнер и на вещите, превозвани в тях, както и начина на извършване на самата проверка. В тази връзка, задължението по чл. 6 от Инструкцията за реда и условията за извършване на проверки по чл. 81 и чл. 83 ЗМВР се отнася за всеки полицейски орган. Той е длъжен да изготви протокол по образец на мястото на проверката и да предостави екземпляр от проверката на лицето. Следователно, задължението за съставяне на предвидения протокол тежи не само върху старшия на наряда, а върху полицейския орган, извършил проверката, какъвто е изводът и на проверявания съд. Предложената от защитата трактовка на нормите на ЗМВР и Инструкцията е насочена към осъществяване на функцията ѝ в процеса – по защита на привлеченото към наказателна отговорност лице срещу повдигнатото му обвинение, но тя не може да бъде споделена и от касационния състав.

Следва да се подчертае, че не всяко неизпълнение на служебните задължения е основание за осъждане на лицето по обвинение по чл. 282 НК, а само онова, което е обвързано с целта деецът да набави облага – за себе си или за друго, или да причини вреда другиму. Бездействието и неизпълнението на служебни задължения при липса на доказателства, че се действа с пряк умисъл и специална цел да се набави за себе си или за друго облага или да се причини другиму вреда не е престъпление по служба /Р № 480-1991-II н.о. ВКС/.

Установяването на обстоятелството, че подсъдимият не е изпълнил служебните си задължения – да състави протокол за извършена проверка не е достатъчно за носене на наказателна отговорност. В противен случай би се стигнало до обективна отговорност на дееца.

За съставомерността на престъплението по чл. 282, ал. 1 НК е необходимо то да бъде осъществено не само от обективна страна, но и от субективна и то при наличието на двата елемента – умишлено и със специална цел. Липсата на един от тези елементи при установената фактическа обстановка означава, че подс. М. следва да бъде признат за невиновен и оправдан по този законов текст.

Неизпълнението на задълженията, преценени през призмата на дългогодишния му стаж като служител на МВР, е индикация, че той е съзнавал смисъла на поведението си, но не е установено по делото пряко целене на настъпване на противоправните последици. Подс. М. е преследвал целта – собствено облагодетелстване с поискване на подкупа, но след като свид. М. е окончателно освободен от подсъдимия, липсват доказателства, че бездействието на подсъдимия по служба е било насочено към собственото му облагодетелстване, а по-скоро към прикриване на извършеното престъпление по чл. 301 НК. За настоящия съд е вън от съмнение, че извършеното от подсъдимия неизпълнение на задълженията му да състави процесния документ е насочено към прикриване на факта на извършено престъпление – поискан подкуп.

В тази връзка, невярно е приетото от апелативния съд, че причината да се освободи М. и подсъдимият да не продължи да настоява за почерпка не се отразява на съставомерността на престъплението по чл. 282 НК. Тъкмо обратното. Данните по делото налагат извода, че подс. М. не е изпълнил задължението си по съставяне на протокол от проверката, което доказва прекия умисъл за неизпълнението на служебните задължения, но не установява специалната цел да облагодетелства себе си след освобождаването на свид. М..

В коментирания казус, целта, според обвинителния акт и мотивите на въззивния съд, на извършеното от М. престъпление по служба е била той да набави за себе си облага, с което твърдение касационният състав не може да се съгласи. Това е така, защото макар подс. М. да е поискал почерпка, след категоричния отказ на свидетеля да я предостави, последният е бил освободен. Тъкмо това действие на подс. М. разкрива, че целта му вече не е била да се облагодетелства, а да прикрие извършеното от него деяние по изискване на почерпка.

Твърдяното неизготвяне на протокол за проверката или сигнализиране на органите на КАТ от подс. М. за осъществените от свид. М. нарушения, макар и да е било съзнавано и целенасочено, само по себе си не води до създаване на реална опасност за причиняване на претендираните с обвинителния акт вредни последици – разколебаване в дейността на полицейските органи, т. к. не във всички случаи на констатирано нарушение следва да се състави акт за нарушение. Възможно е да се отправи предупреждение да не се нарушават правилата за движение, напомняне за сключване на гражданска отговорност или забележка и за двете нарушения.

Общественоопасните последици – изразили се в разколебаване авторитета на държавните органи, са настъпили не защото свид. М. е пуснат от подс. М., въпреки извършените от първия административни нарушения, а поради поискания подкуп от втория.

По изложените съображения този състав на съда намира, че материалният закон е бил приложен неправилно и са налице основания за признаване на подс. М. за невиновен, т. к. макар очертаните в обвинителния акт факти да са престъпни, дадената им правна квалификация от прокурора е неправилна.

Без съмнение, взаимоотношенията между подс. М. и свид. М. по време на проверката категорично очертават активност в действията на първия по искане на подкуп. Той безспорно е претендирал почерпка. Такова обвинение обаче не е поставено на вниманието на решаващия първоинстанционен съд. С обвинителния акт е очертано противоправното поведение на подс. М. и бездействието му по служба, но на същото е дадена различна правна квалификация.

Доколкото се касае до по-тежко наказуемо престъпление от една страна и съществуващата забрана за признаване за виновен на подсъдимия по по-тежко наказуемо деяние от друга, независимо че подсъдимият се е защитавал срещу същите факти, но не и срещу по-тежката правна квалификация, няма как същият да бъде признат за виновен и осъден по вярната правна квалификация при липса на такова обвинение пред първоинстанционния съд. Погрешната правна оценка на деянието, предложена от държавното обвинение, пречатства в случая носенето на наказателна отговорност от подсъдимия. В този смисъл е и Р № 122-2014-III н.о. ВКС.

Само за пълнота следва да се посочи, че настоящият състав на съда не се съгласява с приетото от проверяваната инстанция, че в коментирания случай е налице реална съвкупност от две престъпления – по чл. 301 НК и по чл. 282 НК, поради което е допустимо осъждането на подсъдимия само за второто престъпление. Това е така, защото в случая няма извършено друго престъпление освен такова по чл. 301 НК. Нарушаването или неизпълнението на служебните задължения на длъжностното лице следва да са се изразили в друго деяние – извън искането на подкуп, а както многократно бе посочено по-горе по своето значение фактът на бездействие по служба не е достатъчен да обуслови еднозначно и несъмнено, че при неизпълнение на служебните му задължения в съзнанието на подс. М. е съществувала и специалната цел. Незизготвянето на протокол за проверката само по себе си не е доказателство, че деецът е имал намерение да се облагодетелства.

По изложените съображения не се налага обсъждането на довода на защитата за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия наказание.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 2 НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА присъда № 20 от 29.11.2022 г. на Софийски апелативен съд, постановена по ВНОХД № 611/2022 г. като ОПРАВДАВА подс. И. Г. М. по обвинението по чл. 282, ал. 1 НК.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.